

Wolkroviny – prosinec 2018

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Neznámý svět (sedmý díl)	4
Vánoční anketa	5
Téma čísla: Den otevřených dveří	7
Rozhovor s Mgr. Jakubem Fojtíkem	7
Rozhovor s Mgr. Šárkou Lakomou	8
Fejeton.....	9
Rozhovor s učitelem – Mgr. Michal Marek	10
Post scriptum	13
Rosettská deska	16
Nejlepší maska.....	16
Наилучшая маска	17
Le meilleur masque	18
The best mask.....	19
Die beste Maske	20

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u prosincového předvánočního čísla školního časopisu. Čas adventu je obvykle časem bilance, a proto mi dovolu, abych i já mohl pár věcí zhodnotit. Právě před rokem jsem se stal šéfredaktorem tohoto časopisu. Nerad bych zde byl patetický nebo kýčovitý, ale musím s čistým svědomím napsat, že to pro mne byla (a pořád je) rozhodně zajímavá a obohacující zkušenost a pravděpodobně by mi bylo líto, kdybych ji neprožil.

Na závěr bych vám chtěl poděkovat, že nás čtete a popřát příjemné svátky.

Dominik Zajíček

Neznámý svět (sedmý díl)

Ležel jsem na kavalci jak bramborák na pánvičce a čekal jsem, kdy na mě přijde řada (jo, zní to, jak kdybych popisoval návštěvu u zubaře, ale jinak to neumím). Asi po deseti minutách jsem se konečně dočkal. Rozrazilily se dveře a v nich se zjevila dvoumetrová hora svalů s baseballkou v ruce. Zatáhl mě za ruku a šklubnul se mnou jak se psem na vodítku. Smýkl se mnou a táhl mě přes celou chodbu do výslechový místnosti, kde mě mrštil na židli, vedle níž stáli jeho dva pohůnci, který mi automaticky svázali ruce a nohy.

„O co ti jde?“ zeptal se a já z jeho hlasu pochopil, že nemá zrovna nadbytek trpělivosti, kterou by se mnou hodlal ztrácet. „Ehm, o nic. O co by mi mělo jít?“ zeptal jsem se a snažil jsem se dostat do hlasu co nejvíc pokory (ono to popravdě nebylo zas tak těžký). BUM! Cítil jsem, jak se moje dva zuby uvolňují z dásní a chystají se vyletět do pryč. Ovšem nejhorší byla ta palčivá bolest, která mi projela celým tělem a pachuť krve, která mi začala stékat do pusy. „Tak znova: O co ti jde? Co tady pohledáváš, kde ses tu vzal?“ „Já nevím, najednou se něco změnilo a byl jsem tu!“ „Tak tohle bude chtít silnější kalibr. ODVÉST!“ Tak mě vzali, hodili do sklepa, kterej byl zařízenej jako taková hodně zvláštní posilovna, a položili na takový podivný zařízení, který (jak jsem se později dověděl na vlastní kůži) fungovalo na bázi skřipce.

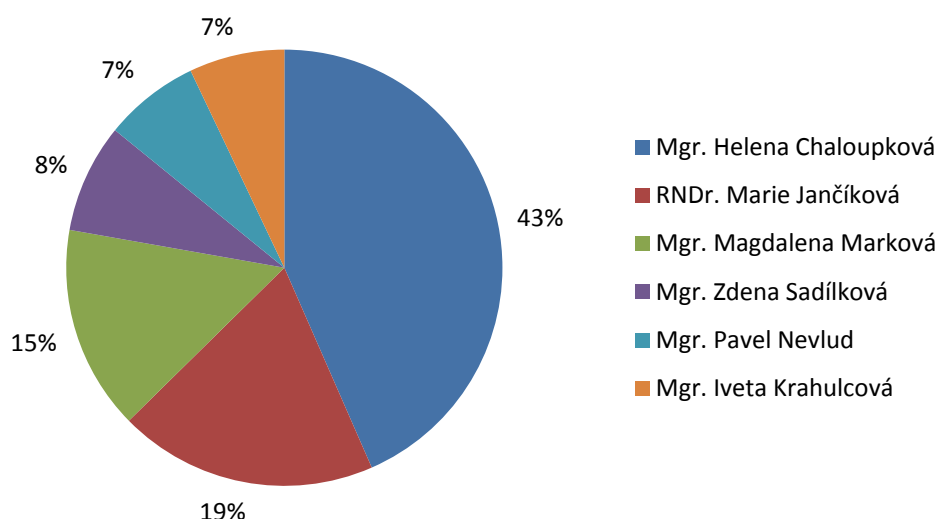
Zapnuli knoflík a najednou cítím, jak se mi všechny údy v těle počínají rozpínat, jako by snad chtěly prasknout. Když už to bylo k nevydržení, zahulákal jsem z posledních sil: „VŠECHNO VÁM ŘEKNU!“ „Ano? Tak prosím, spust!“ zaburácel vazoun a vypnul stroj. „Jde mi o to, dostat se odsud pryč. Nevím, jakým způsobem jsem se sem dostal a vlastně mě to ani nezajímá, jenom chci zpátky pryč, do svého světa.“ „Tak proč ses spřáhnul s tamtěma?!“ „Nijak jsem se nespřáhl, prostě mě našla ležet na chodníku, tak mě odtáhla k sobě a ošetřila, to je celý!“ „Hm!“ ušklíbl se a znova zapnul tu pekelnou mašinu. Mučil mě s notně požitkářským výrazem, jenže najednou mu cosi zasvítlo na hrudi a on se skácel jak dlouhý, tak široký na zem, začal se s chroptivými skřeky plazit po zemi a ejhle! Mučení ustalo.

Autor: Martin Dobeš

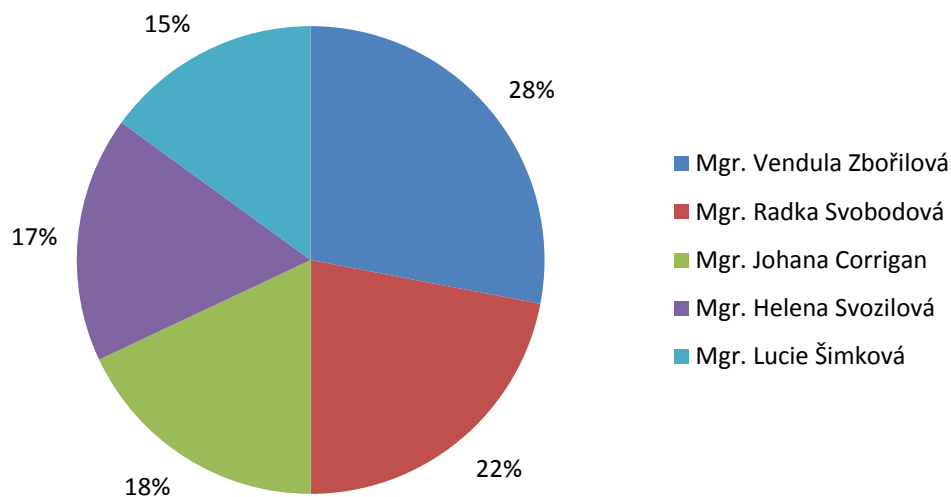
Vánoční anketa

Před vánočními svátky jsme pro vás jako odlehčení zpracovali i sérii anket, ve kterých mohli samotní studenti vyjádřit některé svoje názory na své učitele. Průzkum se ale uskutečnil na omezeném vzorku respondentů, proto nutně nemusí reflektovat názory všech žáků.

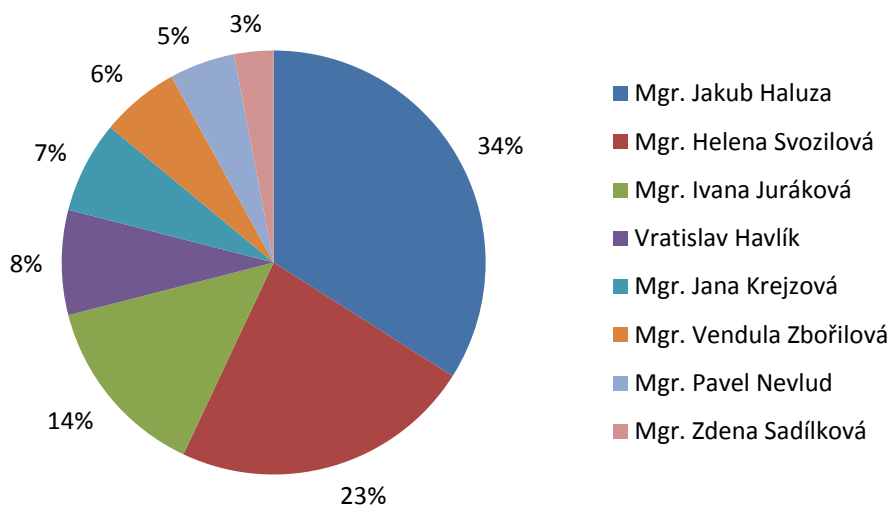
Nejpřísnější učitel

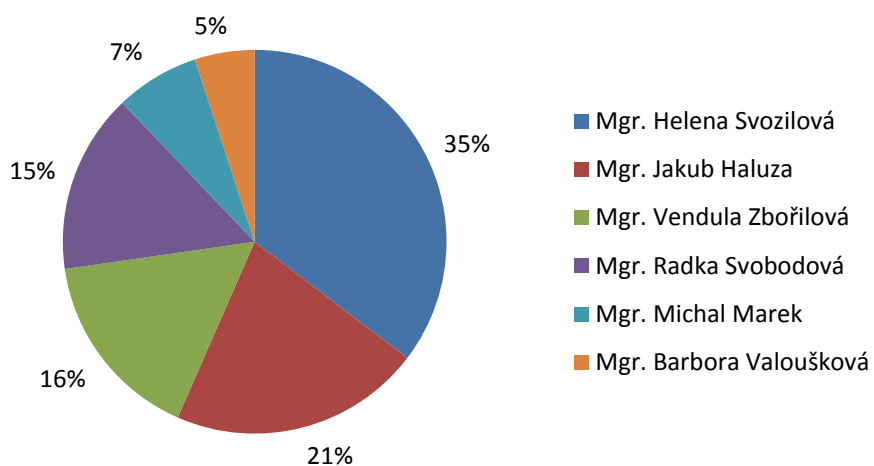
Nejusměvavější učitel

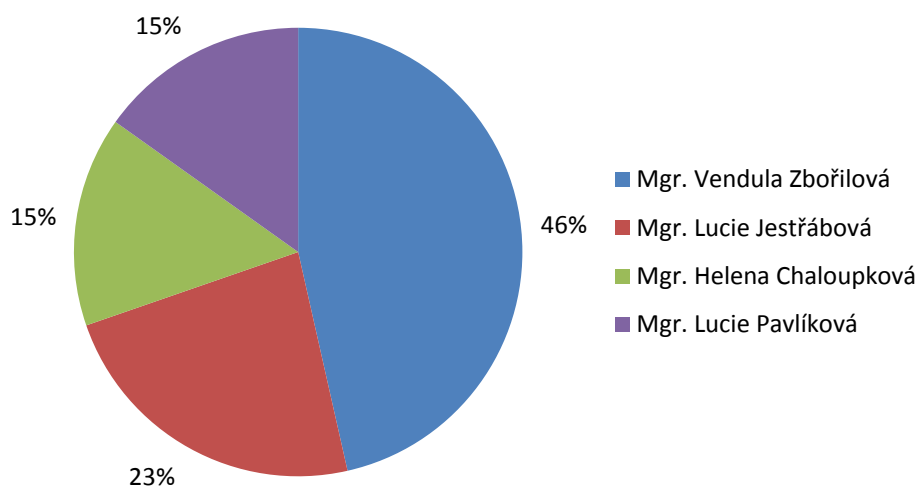
Nejoblíbenější učitel

Nejpohodovější učitel

Nejaktraktivnější učitel

Téma čísla: Den otevřených dveří

Dne 5. 12. se na naší škole uskutečnil den otevřených dveří. Studenti a učitelé pro návštěvníky a případné zájemce o studium připravili v každé třídě prezentaci daného školního předmětu s doprovodnými činnostmi, jako byly například hry, filmy v cizích jazycích, výtvarná dílna nebo latinskoamerické tance.

Zpracovali jsme pro vás rozhovor s Mgr. Jakubem Fojtíkem, jenž měl na starosti učebnu informatiky, a Mgr. Šárkou Lakomou, která se starala o třídu biologie.

Rozhovor s Mgr. Jakubem Fojtíkem

Jaký byl Váš první den otevřených dveří na tak velké škole? Měl jste nějaké předchozí zkušenosti s 3D tiskárnou, kterou jste na dni otevřených dveří obsluhoval?

S 3D tiskárnou jsem příliš velké zkušenosti neměl, vytiskl jsem si spinner, když jsem byl ve Spojených státech na stáži. Tenhle spinner jsem občas studentům ukazoval v hodinách IVT. Sám jsem si ho naprogramoval a navrhl, umím pracovat v programech jako třeba autocad, ale zacházet s touto tiskárnou mě naučil můj bývalý student Petr Kalandra, který zde nyní učí programování. Dokonce kolegové se snaží taky pochytit nějaké informace :)

Vlastní GJW 3D tiskárnu?

Ano, vlastní dvě, jednu novější a druhou starší od české firmy Prusa, která prodává tiskárny po celém světě. Ale bohužel se moc nevyužívaly.

Kvarty mají výuku digitálních technologií a v osnovách mají počítačovou grafiku. Chtěl bych s nimi proto začít programování do 3D tiskárny, aby si mohli také vytisknout nějaké menší modely, třeba klíčenky nebo přívěsky.

Jevili lidé zájem?

Já myslím, že určitě. Moc lidí neví, jak takový přístroj funguje. Když viděli nějaké modely, tak se o to začali zajímat. Dokonce studenti mě žádali, jestli by se mohli v poslední hodině před vánoci naučit programovat pro 3D tisk a naučit se o tiskárnách něco víc.

Myslím, že DOD byl velmi povedený.

mohou návštěvníci dozvědět něco nového, či zopakovat si to, co už věděli. Jsou tam školní pomůcky, které nikdy neviděli, jako třeba vypreparovanou tasemnici.“

A poslední otázka, co na tom dni máte ze všeho úplně nejradši?

„Právě to nadšení studentů, kteří tam přicházejí pomáhat a to, že oni mohou ve výsledku vlastně opravovat návštěvníky a hrát si na takové „učitele“.“

Rozhovor s Mgr. Šárkou Lakomou

Jak byste zhodnotila letošní den otevřených dveří, popřípadě porovнала s roky minulými?

„Tak ono se to hodnotí těžko. Návštěvníci chodí ve „vlnách“, v některých chvílích to vypadá, jakože nikdo nechodí a pak jich najednou přijde tolik, že je vlastně nemáme skoro ani šanci zvládnout. Když to srovnám s roky minulými, je to takový průměr.“

Je těžké to celé zorganizovat?

„Už tradičně mám na starosti biologii v učebně B25 a těžké to bylo v začátcích. Teď se víceméně držíme těch standardů z minulých let a pouze trochu inovujeme. Nejtěžší na tom je sehnat ty pomocníky, kteří by tam byli, ale většina jich je z mého kroužku a je vidět, že ti si to vlastně užívají.“

Na co se mohou návštěvníci u vás vlastně těšit?

„Jsou tam taková stanoviště, ve kterých se formou zábavných aktivit

Autor: Klára Kvičalová, Andrea Vitásková

Fejeton

Školy, které pořádají dny otevřených dveří, jsou vlastně jako pavouci, kteří spřádají své sítě, aby chytili nějakou svou kořist. Škola se snaží přilákat či odlákat, to posuďte sami, co nejvíce zájemců o budoucí studium.

V den konání se ve škole zčistajasna objeví spousta pomůcek a zařízení, o kterých jsme ani nevěděli, že jsou součástí výuky. Ale třeba jsme to jen nebrali v hodině a využijeme to teprve později...

Je zajímavé, že v tyto dny se mnohé školy vrací k principu škola hrou. V každé třídě, do které vejdete, je vidět spousta pokusů a zajímavostí. Každý si řekne, že ty pokusy musí dělat každou hodinu. Paradoxní je, že když chcete vidět nějaký pokus v hodině, tak se vám dostane neurčité odpovědi ve stylu: „Možná na konci roku, jestli zbude čas.“ Nebo ještě lepší: „Na to nemáme čas ani prostor.“ Každá škola se zkrátka prezentuje v tom nejlepším světle, které je někdy tak reálné jako, že celá třída bude mít vyznamenání. Ale co vlastně té škole zbývá? Kdo by chtěl jít na školu, kdyby v jednotlivých třídách slyšel: „V chemii jsme dělali 2 pokusy za rok. V každém pololetí jeden.“ Nebo „V matice a fyzice píšeme tolik testů, že když sečtu jejich počet, tak je to víc známek než dohromady ve všech předmětech.“ To by byla škola snů a chtěli by sem snad úplně všichni.

Ale zase na druhou stranu všechny přípravy zaberou spoustu času a energie, a to je potřeba ocenit. A

naneštěstí někdy příprava zasáhne i do výuky. Je nám sice velmi líto, že přicházíme o naši výuku, ale my vždy rádi pomůžeme.

Autor: Laura Hanousková

Rozhovor s učitelem – Mgr. Michal Marek

Pro toto číslo jsme pro vás přichystali rozhovor s Mgr. Michalem Markem, který na našem gymnáziu učí anglický jazyk a informační technologie a také vede nepovinný seminář tvůrčího psaní.

1. Jak dlouho již na GJW učíte?

Na GJW jsem od roku 1994 jako student a zhruba o deset let později (nepočítám-li VŠ praxi, kterou jsem také absolvoval na naší škole) jsem nastoupit jako učitel. Mám tedy dodnes několik kolegů, kteří mě v devadesátých letech učili. A jsem za to rád.

2. Odkud pocházíte?

Vždycky jsem říkal, že pocházím z nejmenšího padesátitisícového města na světě. Dnes už bych musel říct, že ze 44 tisícového. Prostějov se nám nějak zmenšuje, jestli by se odtrhly i Vrahovice, o čemž se někdy mluví, tak nevím. Ještě dodám, že jsem hrdý lokální patriot a bohužel znám ze svého okolí málo lidí, ať už přátel, nebo z rodiny, kteří to v Prostějově vydrželi a nepřestěhovali se někam jinam, tzv. za lepším. Mně se tu ale žije dobře.

3. Kde jste studoval?

Studoval jsem na Základní škole československo-sovětského přátelství

v Prostějově (později ZŠ Sídliště svobody, dnes ZŠ Jana Železného), pak na Gymnáziu Jiřího Wolкера, pak na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Jako o „studiu“ by se dalo hovořit i o různých kurzech, jazykových, či metodických, které jsem absolvoval např. v St. Andrews, Oxfordu a v Edinburghu.

4. Jaký předmět, z těch které učíte, nebo můžete učit, je vašemu srdci bližší? Proč?

Chápu, kam směřuje ta otázka. Jako školní předmět je mému srdci nejbližší angličtina, bezesporu. Kdybych si měl ale zvolit (bez ohledu na školní prostředí) mezi angličtinou a češtinou, prostě kdybych se jednoho z těch dvou jazyků musel jako člověk (tedy ne učitel) vzdát a používat jen ten druhý, vybral bych si češtinu, protože je neuvěřitelně bohatá, krásná, tvárná a košatá. Myslím, že lidé, kteří odejdou do zahraničí, jsou chudáci. V tom smyslu, že nový jazyk nikdy nebude v člověku přítomen na úrovni rodného jazyka. A naopak, svůj rodný jazyk používat mohou jen v omezené míře. Čili abych to shrnul, jako školní předmět je mi bližší angličtina, jako jazyk čeština.

5. Jak se dle Vašeho názoru změnil pohled studentů na výuku od doby, kdy jste sám byl na střední škole? V čem se podle Vás nejvíce liší?

(Dlouho přemýšlí.) Vzpomínám na svou studentskou dobu tady (1994 – 1998, pozn. red.). Myslím, že je ten pohled podobný. Ve třídách nikdy

nebylo 30 nadšených pracovitých dětí s „hurá“ přístupem k výuce. Většina studentů měla vždycky ráda pohodu, klídek a relax. Jen to dost zhrublo. Je to takové okázalejší. Někteří studenti dnes dávají hodně explicitně najevo, že oni nic v žádném případě dělat nebudou a jestli si myslím opak, tak jsem úplně vůl. S tím jsem se myslím dřív tolik nesetkával. Přitom to moc nechápu, studium na středních školách je, pokud vím, v ČR naprosto dobrovolné. Nikdo tady vážně nemusí být.

6. Jak se Vám spolupracuje se studenty?

A jak se tobě, Dominiku, spolupracuje s učiteli? (*Smích.*) No, jak se mi spolupracuje se studenty... jak se kterými, samozřejmě. Jsem ale rád, že učím na GJW, protože tady je spousta talentovaných a neskutečně zajímavých lidí. Hodně z nich si vážím, i když jim to asi tak nepřijde. Je to ale krásná otázka, protože obsahuje to slovo „SPOLUPRACUJE“. O to by mělo jít ve vztahu učitel – žák především. Když to není spolupráce, s důrazem na to „spolu“, když tedy pracuje jen jeden z toho dua, tak je to k ničemu.

7. Je na výuce něco, co Vás vyloženě nebaví? Něco, co Vám vadí a kdybyste mohl, odpustil byste od toho?

Nebaví mě říkat pořád dokola, „Filipe, nehoupej se na té židli.“ To mě fakt nebaví, a kdybych mohl, tak bych od toho upustil. Filipe, pokud tohle čteš, nehoupej se!

8. Co děláte ve svém volném čase?

Kdysi jsem v jednom rozhovoru do novin vyjmenovával, co rád dělám, a až úplně na konci řekl, že rád vařím. Studenti se mi za to pak ve škole posmívali, tak to tentokrát neřeknu. Né, že to tam napíšeš! Jinak mám rád dobré filmy a ještě raději mám dobré knihy. Spíš beletrii, ale poslední dobou čtu i monografie (ted' v létě třeba skvělou „Jak to všechno bylo, pane Werichu?“ od Igora Inova, doporučuji) a mimo to mě začaly zajímat dějiny islámu. Opět pro zájemce mohu doporučit „Duchovní cesty islámu“ od prof. Kropáčka a hlavně naprosto úžasnou knihu od moravského orientalisty Aloise Musila „Ze světa islámu“, autorův životní příběh je fascinující.

Jinak mě taky baví historie a současnost Prostějova. Historii mě baví objevovat a současnost mě baví sledovat. Rád se v létě projdu po horách. No a rád cestuji, poslední dobou takřka výhradně z pracovních důvodů, což není úplně ono. Ale v lednu jedu do Dublinu, opět pracovně, na mezinárodní kontaktní seminář, hledat nové partnerské školy pro naše gymnázium, na to se docela těším, i když si tam rozhodně nejedu odpočinout.

9. Co se Vám jako první vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolkera?

Ohromná a slavná historie té školy, kterou dnes už málokdo skutečně vnímá a doceňuje. Samotné okolnosti jejího vzniku, dále zástupy skutečně

vynikajících absolventů, dramatické osudy některých tříd v některých dobách. O téhle škole by se dal natočit historický velkořilm a nebyla by to nuda! Taky se mi samozřejmě vybaví má studentská léta a někteří učitelé, kteří jsou dnes už legendami.

10. Teď pár otázek „to nebo to“.
Máte na výběr vždy mezi dvěma věcmi, ze kterých vybíráte tu, která je vám bližší, popřípadě, kterou máte radši. Vaše odpověď by měla být okamžitá, bez většího přemýšlení či zvažování možností.

- a. Zima nebo léto?
Léto.
- b. Kniha nebo řilm?
Kniha.
- c. Káva nebo čaj?
Káva.
- d. Den nebo noc?
Noc.
- e. Pes nebo kočka?
Pes.
- f. Slané nebo sladké?
Slané.
- g. Hluk nebo ticho?
Ticho. Co největší ticho, prosím.

Post scriptum

Do tohoto čísla jsme si pro Vás připravily rozhovor s MUDr. Alešem Klváčkem, kardiochirurgem, který má jen rok před atestací. Budeme mu držet palce, aby mu všechny zkoušky vyšly na výbornou.

1. V jakých letech jste na Gymnáziu Jiřího Wolкера studoval?

Začal jsem v roce 2000, kdy jsem nastoupil do čtyřletého studia.

2. Bylo GJW Vaše první volba? Proč jste si vybral zrovna gymnázium?

Ano, byla. Studovat na GJW bylo pro mě při volbě střední školy prioritou, bral jsem to jako něco prestižního. Nejvíce mě na škole lákala kvalitní výuka přírodovědných předmětů.

3. Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta? Jak toto období vnímáte z dnešního pohledu?

Netrávím večery zrovna vzpomínáním u fotoalba, ale občas se mi zasteskne. Samozřejmě po spolužácích, některých vyučujících, ale hlavně po tom období dospívání, které mělo své kouzlo. Svým způsobem to byl ještě relativně bezstarostný čas – to ale samozřejmě říkám dnes. V patnácti vám vaše problémy připadají jako ty největší strasti světa.

4. Dokázal byste jmenovat jednu věc, co Vás na gymnáziu nejvíce bavila, či na kterou vzpomínáte nejraději?

Stále aktivně sportuji, takže určitě sportovní kurz v Mostkovicích. Ale nejčastěji vzpomínám na profesory. V dobrém samozřejmě.

5. Kam jste se vydal po vystudování gymnázia? Co Vás k tomu vedlo?

Po absolvování gymnázia jsem odešel studovat na Lékařskou fakultu v Hradci Králové. I když jsem se tenkrát dozvěděl od své blízké kamarádky, že jí dělalo potíže dostat se přes první ročník, bral jsem to jako velkou výzvu. Jsem trochu soutěživý, a proto jsem do toho šel. Sice jsem záhy zjistil, že měla pravdu, ale to mne neodradilo, a tak jsem prvák napoprvé úspěšně pokořil.

6. Jak na to reagovala Vaše rodina? Podporovala Vás?

Rodiče mě samozřejmě podporovali. Určitě byli rozčarování z toho, že se kluk ze Zdětína vydává studovat medicínu, nikdy mi ale nepřipadalo, že by byli proti.

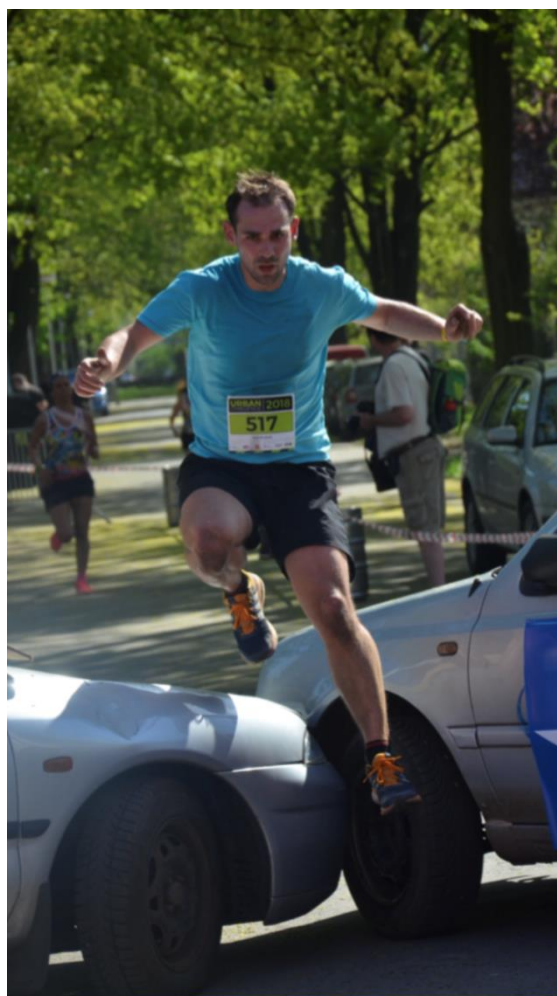
7. Nyní pracujete v Praze v Nemocnici Na Homolce. Co této pozici předcházelo? Kde jste pracoval předtím?

Po absolvování medicíny jsem se vrátil do Prostějova a nastoupil na ORL oddělení místní nemocnice. Po roce jsem se přesunul na Kardiochirurgickou kliniku FN Olomouc, kde jsem získal základní praxi v tomto oboru. Po 6 letech jsem se rozhodl přejít na pracoviště se širším spektrem operačních výkonů, a tak jsem

nastoupil do Nemocnice Na Homolce, kde pracuji druhým rokem.

8. Na co přesně se specializujete?

Jsem rezidentem na kardiochirurgii – operuji srdce. V příštím roce skládám atestaci – tedy specializaci v oboru, která mi umožní samostatně vykonávat práci bez nutného odborného dohledu již atestovaného kolegy.

9. Co Vás na Vaší práci baví nejvíce? Nebo byste si naopak na něco postěžoval?

Baví mě práce se staršími lidmi, kteří sice vyžadují komplexní přístup, ale na oplátku se rádi podělí o svá životní moudra. Jsem rád, že mohu manuálně pracovat a že je každá další operace pro mne novou výzvou. Bohužel, tak jako to je asi všude, narážím často na problémy byrokratického typu. A také se má práce občas nesetká s vděkem pacienta. Mrzí mne, když vidím, jak si někteří pacienti svého zdraví neváží.

10. Jak byste svou práci popsal jednou větou, která by ji co nejlépe vystihovala?

Je časově a fyzicky velmi náročná, ale bohatě to vykompenzuje ten pocit dobře odvedené práce.

11. Co plánujete do budoucna? Máte vytyčené nějaké konkrétní cíle?

Kromě zmiňované atestace plánuji dokončit postgraduální studium. A pokud mi zbyde čas, rád bych ještě procestoval kus světa.

12. I přes Váš jistě vytížený pracovní život si najdete nějaký ten volný čas. Co nejraději děláte?

Již na gymnáziu jsem se intenzivně věnoval orientačnímu běhu. To mi zůstalo, a navíc jsem se před pěti

lety dal na dálkové běhy, takže každoročně zdolám několik půlmaratonů a vždy aspoň jeden maraton.

13. Chtěl byste vzkázat něco našim čtenářům Wolkrovin?

Učte se jazyky a nespokojte se s úspěchy v rámci školy. Vždy konfrontujte své znalosti se studenty z jiných měst či zemí. Přesto se ale snažte si čas strávený na střední škole užít.

Autoři: Adriana Kotulová, Denisa Jurdová

Rosettská deska

Nejlepší maska

Pomalů se začínalo stmívat a na obloze se objevovaly první hvězdy. Vál studený, ale osvěžující vítr, který příjemně chladil po tváři. Listí na stromech se pomalu kývalo a bránilo v cestě slunečním paprskům. Stíny se prodlužovaly.

Přes náměstí procházel pomalým krokem průvod s maskami. Šli tiše, ale mluvili a jejich slova se houpavě za pomoci vánku donášela ke mně. Zvon na kostele odbíjel celou. Čtyři dlouhé a táhlé údery se libě nesly nad náměstím a jako ocelový poklop ho pod sebe zavíraly. Červánky na obloze se scházely kolem mizejících slunečních paprsků.

Z okna jsem se díval na průvod, který vyčkával opatrně s každým krokem a přechod přes dlážděné náměstí si zjevně užíval. Davu bylo jedno, kolik je hodin. Čas přestával existovat.

Pozoroval jsem zádumčivě rej těch masek a přemýšlel, která z nich je nejlepší. Z mých úvah jsem byl vyrušen dětským pláčem. Nanejvýš čtyřletý chlapec zakopl a spadl na zem. Odřel si koleno a začal ronit slzy. Matka se ho ujala. Dva kroky za ním šla tříčlenná skupina patnáctiletých až šestnáctiletých chlapců. Začali se malému klukovi posmívat. Neměli masky.

V tu chvíli mi došlo, že se na celou věc dívám špatně. Nešlo o to, abych posuzoval masky na obličejích, ale abych soudil masky na duši. Ty, které si každé

ráno každý z nás s přetvářkou obličká a ukazuje se s nimi, jako s pravými tvářemi. Ty masky, pod nimiž skrýváme své pocity a problémy. Šťastný člověk, který je nepotřebuje, ten, co si vystačí bez nich a jehož ostatní vidí takového jaký skutečně je.

Všichni lidé na světě něco skrývají. Bolest, zármutek, závist, ponížení, lásku. To, co skrývají, ukrývají pod maskou. Stačí úsměv, stačí se zasmát a všichni si budou myslet, že jste šťastní.

Lidé jsou společností nuceni si tyto masky brát a pak lhát. Stále lhát a přetvářovat se. Klamné úsměvy jsou hřebíky do rakve našeho svědomí. Kdo má nejlepší masku?

Průvod masek skutečných i falešných přešel. Zbylo pusto a prázdno, jako na poušti, jako v duši. Hodiny zase odbíjely. Znělo to jako výstřely z pušky.

Ted' když mne omluvíte, jdu si nasadit masku.

Наилучшая маска

На улице смеркалось, на небе появились первые звёзды. Дул холодный ветер, который приятно освежал лицо. Листья на деревьях шелестели и задерживали последние солнечные лучи. Тени сползали всё ниже.

По площади шёл парад масок. Участники двигались медленно и тихо, разговаривали и их слова волной доносились до меня. Раздался колокольный звон. Четыре протяжных удара благозвучно разносились над площадью и терялись там как под тяжёлой железной крышкой. Вечерняя заря заполняла на небе место исчезающих солнечных лучей.

Я смотрел из окна на шествие, которое следовало осторожным медленным шагом по булыжной площади с чувством явного удовольствия. Время никого не интересовало, перестало существовать.

Я задумчиво наблюдал над обилием масок и думал о том, которая из них лучше всех. Моё раздумье нарушил детский плач. Один, скорее всего четырёхлетний мальчик, споткнулся и упал на землю. Поцарапал колено и стал голосить. Мама начала свою заботу. В двух шагах от них шла группа пятнадцатилетних — шестнадцатилетних ребят. Насмехались над маленьким ребёнком. Были без масок.

Тогда я сообразил, что всё воспринимаю неправильно. Надо было оценивать маски не на лице, а другие, что на душе. Именно те, которые каждое утро каждый из нас с притворством надевает и показывается с ними как будто были нашими настоящими лицами. Именно те, под которыми мы скрываем свои чувства и неприятности. Счастлив тот человек, которому маски не нужны, кто обойдётся и без них и все остальные видят его таким, каким есть на самом деле.

Все люди на свете что-то скрывают. Боль, грусть, зависть, унижение, любовь. То, что прячут, скрыто за маской. Достаточно улыбки, смеха и все сразу подумают, что вы счастливы.

Люди принуждены обществом эти маски надевать и лгать. Всё время обманывать и притворяться. Неискренние улыбки убивают нашу совесть. У кого наилучшая маска?

Парад масок настоящих и фальшивых прошёл. Осталась пустота, как в пустыне, как в душе. Опять был слышен бой часов словно пушечные выстрелы.

Теперь прошу прощения, спешу надеть свою маску.

Le meilleur masque

Il faisait bientôt nuit et les premières étoiles apparaissaient dans le ciel. Un vent froid mais revigorant rafraichissait agréablement les visages. Les feuilles des arbres tanguaient et voilaient les rayons du soleil. Les ombres s'allongeaient.

D'un pas lent, un cortège de gens masqués traversait la place. Ils marchaient d'un pas silencieux mais ils parlaient et leurs paroles, portées par la brise, arrivèrent. La cloche de l'église sonna. Quatre longs coups prolongés résonnèrent au-dessus de la place et l'enfermèrent comme un couvercle métallique. Dans le ciel, des lueurs rouges se mêlaient aux rayons du soleil couchant.

De ma fenêtre, je regardais le cortège qui patientait prudemment à chaque pas et je profitais du passage sur la place pavée. Pour la foule, l'heure n'avait pas d'importance. Le temps avait arrêté d'exister.

Je regardais attentivement et avec mélancolie cette danse de masques et je me demandais lequel d'entre eux était le plus réussi. Des pleurs d'enfant me sortirent de ma réflexion. Un petit garçon d'environ quatre ans avait trébuché et était tombé par terre. Il s'était râpé le genoux et ses larmes commençaient à couler. Sa mère le prit dans ses bras. A deux pas derrière lui, il y avait un groupe de garçons de quinze-seize ans. Ils se moquèrent du petit garçon. Ils n'avaient pas de masque.

A ce moment-là, j'ai réalisé que je me trompais en regardant tout cela. Il ne s'agissait pas d'observer les masques sur les visages mais de juger

les masques de l'âme. Ceux que chacun de nous enfle tous les matins et se montre comme avec son vrai visage. Ces masques sous lesquels ont dissimulé nos sentiments et nos problèmes. Heureux celui qui n'en a pas besoin, celui qui se débrouille sans eux, et que les autres perçoivent tel qu'il est vraiment.

Chaque personne au monde cache quelque chose. Douleur, deuil, jalousie, humiliation, amour. Ce qu'ils cachent, ils le cachent sous le masque. Un sourire suffit, un rire suffit, et tout le monde pensera que vous êtes heureux.

Les gens sont contraints, par la société, de prendre leurs masques et de mentir. Toujours mentir et faire semblant. Les sourires mensongers sont les clous dans le cercueil de notre conscience. Qui a le meilleur masque.

Le cortège des masques véritables et faux est passé. Il n'en restait rien, comme dans le désert, comme dans l'âme.

Les cloches résonnèrent. Comme des coups de fusils.

Maintenant, pardonnez-moi, je vais mettre mon masque...

The best mask

It was getting dark slowly and first stars were appearing in the sky. A cold but refreshing wind, that refrigerated on the face, was blowing. The leaves on the trees were swinging slowly and were defending the sunbeams in their way. The shadows were lengthening.

Across a square a parade with masks were going. People there were going quietly, but they were talking and their words were perking because of wind to me. A church bell pealed the hour. Four long hits floated above the square and closed it under themselves like a steel cover.

I was watching the parade, that was thinking every step over and obviously was enjoying its crossing across the flagged square. People didn't matter, what time was. The time began to stop exist.

I was thoughtfully watching a whirl of the masks and was thinking, which one the best is. I was disturbed by a children's crying from my contemplations. No more than four-year-old boy stumbled and fell down. He scraped his knee and started to weeping. His mother took care of him. A group of three fifteen or sixteen-years old mans was walking

two steps behind him. They started to make fun of him. They didn't have masks.

At this moment I understood, that my point of view had been wrong. It wasn't about judging the masks on a face, but about judging the masks on souls. The masks, which each of us put on with pretence every morning and go out with them and show them instead of real faces. Under these masks we

hide our feelings and problems. Happy is man, who doesn't need them, who is true to himself and other people can see him like he really is.

All people in the world hide something. A pain, a sadness, a jealousy, a humiliation, a love. They harbour under a mask, what they want to hide. A smile is enough, a laugh is enough, and all people think you are happy.

People are forced to take these masks and lie because of society. To lie and to dissimulate. Fake smiles are nails in the coffins of our conscience. Who has got the best mask?

The parade of masks, real and false masks, were going away. A wasteland and emptiness were left there, like in the desert, like in the soul. A bell pealed again. It sounded like shots from a gun.

Now, if you apologise me, I'm going to put on my mask.

Die beste Maske

Langsam fing es an zu dämmern und am Firmament erschienen erste Sterne. Ein kalter, jedoch erfrischender Wind wehte, der angenehm über Wangen kühlte. Die Blätter an Ästen schwangen und standen Sonnenstrahlen im Wege. Die Schatten verlängerten sich.

Über den Stadtplatz durch ging im langsamen Schritt eine Gruppe von Menschen mit Masken, deren Teilnehmer sich leise bewegten, jedoch plauderten sie miteinander und ihre Wörter kamen schaukelnd auf mich zu. Die Glocke im Kirchenturm schlug ganze Stunde. Vier lange schleppende Schläge hallten lieblich über die Straße durch und wie ein eiserner Deckel verschlossen ihn unter sich selbst. Die Morgenröte auf dem Himmel kamen zusammen rund um schwingende Sonnenstrahlen herum.

Aus dem Fenster hinaus sah ich mir die Leute in der Schar an, die behutsam mit jedem Schritt abwarteten und genossen den Übergang über die gepflasterte Hauptplatzfläche. Ihnen war es völlig einerlei, wie spät es war als hätte die Zeit nie existiert.

Ich beobachtete trübsinnig den Reigen von den Masken und dachte darüber nach, welche die beste ist. Aus meinen Gedanken wurde ich durch Kinderweinen gerissen. Ein höchstens vierjähriger Bub stolperte und fiel hin zum Boden. Er schürfte sich das Knie auf und fing an Tränen zu gießen. Seine Mutti nahm sich des Sohnes an. Zwei Schritte hinter ihnen ging eine dreigliedrige Gruppe von fünf- bis

sechzehnjährigen Jungen und diese begannen den kleinen Buben zu verspotten. Sie hatten keine Masken mit.

Ich dem Moment kapierte ich, dass ich die Angelegenheit falsch begreife. Es ging nicht um die Masken im Gesicht, sondern vielmehr um die seelischen Masken, die zu beurteilen waren. Diejenigen, die sich jeder von uns tagtäglich anzieht und zeigt sich mit ihnen als wären sie das wahre Gesicht. Die Masken, unter denen wir unsere Gefühle und Probleme verbergen.

So ein glücklicher Mensch, der solche Masken nicht benötigt. Er begnügt sich ohne sie und die anderen sehen ihn wahrheitsgetreu an.

Alle Leute auf der Welt vergessen etwas. Sei es Schmerz, Trauer, Neid, Erniedrigung, Liebe. All das steht unter der Maske verborgen. Es reicht aus ein Lächeln und alle glauben daran, dass Sie zufrieden sind.

Die Leute sind gesellschaftlich gezwungen solche Masken zu tragen und demzufolge lügen. Fortwährend lügen und sich verstellen. Diese Täuschlächeln sind Nägel zu eigenem Sarg unseres Gewissens. Wer hat die allerbeste Maske?

Die Schar von echten und unechten Masken ging über. Es blieb wüst und leer übrig, so wie in einer Wüste, so wie in einer Seele. Die Uhr schlug wieder. Es hörte sich an als Schüsse aus einem Gewehr. Entschuldigen Sie mich bitte, ich ziehe mich jetzt auch eine Maske an.